

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości P. S.
przeciwko "Ł." spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 30 stycznia 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 14 września 2021 r., sygn. akt V AGa 86/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Syndyka masy upadłości P. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 14 września 2021 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 2 i 4 k.p.c., tj. potrzebę wykładni przepisów prawa i oczywistą zasadność.

Powołanie się na przesłankę potrzeby wykładni przepisów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź też, jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (postanowienia SN z 24 października 2012, I PK 144/12; z 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08; z 28 marca 2007 roku,

II CSK 84/07; z 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej, wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (postanowienia SN z 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09; z 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08).

Skarżący wskazuje na konieczność wypowiedzi Sądu Najwyższego ze względu na potrzebę doprecyzowania, jakie następstwa uwzględnienia zarzutu przedawnienia winny być uznane za nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c.

Przede wszystkim skarżący nie przedstawił argumentacji prawnej, która świadczyłaby, że wskazane wątpliwości mają rzeczywisty charakter i dotyczą również innych, podobnych spraw lub też doprowadziły do powstania rozbieżności w orzecznictwie. Wskazując na brak doprecyzowania, jakie następstwa uwzględnienia zarzutu przedawnienia winny być uznane za nadużycie prawa, w rozumieniu art. 5 k.c. wyraził oczekiwanie, aby uznać za nadużycie prawa powołanie się na zarzut przedawnienia, w następstwie którego strona, będąca przedsiębiorcą, realizującym pracę tylko na rzecz jednego kontrahenta, znacznie większego pod względem prowadzonej przez siebie działalności, pozbawiona została możliwości spłaty swoich zobowiązań, względem swoich podwykonawców. W rzeczywistości skarżący zmierza zatem do zakwestionowania niekorzystnego rozstrzygnięcia. Nie zawarł wyводу prawnego wskazującego na konieczność wypowiedzi Sądu Najwyższego i nie sformułował wątpliwości co do wskazywanego przepisu (normy). Wskazany przez niego problem wiąże się z dokonaną w sprawie oceną materiału procesowego, odmienną od oczekiwanej. Tak sformułowane zagadnienie prawne ma incydentalny i kazuistyczny charakter jako oparte na konkretnym stanie faktycznym. Nie pozwala to na sformułowanie przez Sąd Najwyższy ogólnego stanowiska o uniwersalnym charakterze.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga z kolei wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja

2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08; z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01; z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarżący nie wskazał, w czym upatruje oczywistej zasadności skargi. Nie zawarł żadnego wyводу prawnego i nie poparł tego zarzutu żadną argumentacją, wskazując jedynie, że na skutek oddalenia powództwa P. S. został pozbawiony możliwości rozliczenia się ze swoimi kontrahentami i podwykonawcami, z którymi współpracował realizując zlecenie na rzecz pozwanej i w stosunku do których posiada znaczne zadłużenie.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przy uwzględnieniu § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).